

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. október 1.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

KÖZBENJÁRÓ ÁLTAL KÖZÖSSÉG AZ ÚRRAL

Köszöntés igéje: Sofóniás 3,16b-17

Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion! Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.

Énekek: 165,1-2;694; 165,3-4; 395

Lekció: 4Mózes 7,1-12

Alapige: 4Mózes 7,89

Mikor pedig bement Mózes a gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele, hallotta annak szavát, aki szólt vele a fedél felől, amely van a bizonyág ládáján, a két Kérub közül; és szólt vele.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, hódolattal imádunk téged a gyülekezet közösségében e földön. Az angyalok, a hitben elhunyt szeretteink a mennyei dicsőségben tehették, tehetik ugyanezt – erről énekeltünk is. És valóban olyan meghatározó és felemelő, hogy a gyülekezeti istentiszteleti közösségben számunkra is a menny és a föld összekapcsolódhat láthatatlanul, de valósággal. Urunk, te mennyei dicsőségben lakozol és mégis igaz az Immánuel örömhíre: velünk az Isten itt a földön.

Hódolunk előtted azért is, Atyánk, mert az Úr Jézus Krisztusban elvégeztél mindent a mi megváltásunkért, eljövetelekor pedig majd kiteljesítesz. És minden azt hirdeti számunkra is itt a pasaréti gyülekezet közösségében, hogy ez a titok valóságos lehet: az elveszett bűnös embernek, elveszett, de megváltott népnek szeretetközössége veled. És, mindez öröktől fogva. Olyan nagy ti-

KÖZBENJÁRÓ ÁLTAL KÖZÖSSÉG AZ ÚRRAL

tok ez nekünk, de itt magasztalva hódolunk előtted, hogy átélhetjük. És köszönjük neked, hogy az örök élet ajándéka is örökkévaló, és mégis már e földi életben elkezdődhetett számunkra.

Látod, hogy nagyon fáj a szívünk, ha valaki az evangélizációs hétre, akit hívtunk, és még mindig talán nem adta át az életét neked, nem fogadta el hittel a kegyelmet, de köszönjük, hogy most is könyöröghetünk érte is, az ilyenekért, meg magunkért is, hogy ne hogy lemondjunk bárkiről, hanem bízzuk rád őket.

Szeretnénk hálát adni, hogy evangélizációs héten is szólt a te igéd, kérdeztél és mi válaszolhattunk. És bűnbánattal valljuk meg, hogy a mi válaszuk volt, amikor nem volt. Bocsásd meg, amikor az életünkkel mutattuk azt, hogy nemet mondtunk neked. Mi bánjuk ezt nagyon, de az Úr Jézusra tekintve köszönjük a bocsánatot, a szabadítást.

És ennek az örömében hadd éljünk, már itt a gyülekezet közösségében is ez hadd töltsön be bennünket. Akkor is, ha valami nagyon nehéz a bűn miatt, de akkor is, hogyha az élet terhei, bajai, nehézségei terheltek meg esetleg és igazából azért is vagyunk itt, hogy valami vigasztalót mondjal megoldásra mutatva. Mégis hadd kérjük: azt mondd, amit te akarsz. Köszönjük, hogy te jobban ismeresz bennünket.

Köszönjük, hogy az Úr Jézusban teljes a váltság. És köszönjük, hogy őbenne megtartót adtál nekünk. Kérünk, hadd tekintsünk órá, és mint gyülekezeti közösség is ennek az örömében hadd legyünk itt, hogy a szeretetközösségünk is Jézusra mutathasson. És aki esetleg nem ismer még téged közöttünk, lehet, hogy éppen ma fogadja el majd a kegyelmet, hogy velünk együtt boldog életet élhessen az Úrral való közösségben. Jézusért hallgasd meg imádságunkat, Atyánk. Ámen.

Igehirdetés

Milyen nagy ajándéka az Úrnak, hogy közel van hozzánk az evangélizációs hét, az elmúlt úrnapián volt a záró alkalma úrvacsorai közösségben az Úrral és egymással. Eszembe jutott a hét során, hogy még nagyobb ajándék számomra, számunkra, számotokra is, remélem az lehet, hogy közben ezen az úrnapián már beléphettünk a reformáció havába. Reformáció öt híres 'egyedül' kijelentésére, remélem, emlékeztek. Jó, hogy egy hónapon keresztül mindenképpen hallhatjuk majd, hogy milyen nagy ajándékot kaptunk mi az Úrtól, amire a történelmi távlatokban is jó mindig visszaemlékezni. De igazából a vele való személyes szeretetközösségnek a legnagyobb ajándéka mutatkozott meg a reformációban is. És az 'egyedül' kijelentések ezt hirdetik. Az evangélizáción is hangzott az elveszett bűnös embernek, közösségnek kegyelemből, hit által, titokzatos módon Jézus Krisztusban, Jézus Krisztus által, egyedül Krisztus által személyes szeretetközössége lehet azzal az Istennel, akit a Szentírásen keresztül, a Szentírás lapjain ismerhetünk meg, hiszen Szentlelke és igéje által szól az Úr hozzánk is, ahogy szólt mindig is az ő népéhez.

Az evangélizációs hét során a hangsúly azon volt, hogy kérdez. Most nem tudom, hogy te mit válaszoltál, vagy hogyan válaszoltál. Én magam is hallgat-

hattam a igehirdetéseket, az Úr kérdéseit, és hálás vagyok azokért a személyes válaszokért, amit bennem is elvégzett az ő Lelke.

Azt is hadd mondjam visszaemlékezve, ha valamelyik szeretted, barátod, munkatársad itt volt és már évek vagy évtizedek óta könyörögsz érte, és remélted, hogy hátha, akkor ő is most már pozitívan válaszol, de még mindig nem, akkor nehogy elkeseredj. Szomorúnak szabad lennünk, de ne keseredjünk el reménytelenül, hiszen nekünk van reménységünk, vannak ígéretetek. És az Úrra tekintve, ha csak te vagy egyedül, aki a családban az Úré vagy, akkor majd az Úr rajtad keresztül végezhet el sok mindent a tekintetben, ami a reformációnak is, az evangélizációs hétnek is, és az igehirdetés üzenetében is a hangsúlyos üzenetrészlet tekintetében ez a legfontosabb kifejezése: közösség az Úrral, személyes szeretetközösségben lenni, kerülni az Úrral.

A bibliai történet üzenetében ez is hangsúlyos lesz ehhez még: közbenjáró által. Közbenjárón keresztül ez a titok. És ennek a szeretetközösségnek a titka azért titok, és azért titokzatos, mert mi hozzá vagyunk szokva, gondolom, számodra sem furcsa, hogy Pasaréten, amikor így együtt vagyunk és szól az igehirdetés üzenete, szól a lekipásztor szaván keresztül az Úr személyes szava, akkor megszólít. Vagy engedünk neki vagy nem, de mindenképpen érezzük, hogy megszólít. Nekünk ez természetes. De van mennyei aspektusa is az Úrral való közösségnek, és épp a közbenjáró által kifejezés mutatja ezt.

Majd először megnézzük ezt a mennyei aspektust, titkot is, hogy aztán lásuk valóban, hogyan bátorít vagy ha kell, vigasztal az Úr kijelentése a bibliai versen keresztül.

Az a példa jutott eszembe, hogy egy kicsit olyan ez, mint amikor sokszor hallhatjuk a híradásokban, hogy egy államfő, kormányfő egy nálánál sokkal erősebb, hatalmasabb államnak a vezetőjéhez megy tárgyalásra, magánkihallgatásra, és akkor ha már negyed óránál több ideig vannak együtt, akkor már az újságírók gondolkoznak, hogy mi mindenről lehetett szó. Mert általában az ilyen tárgyalások nem túl hosszúak. Hallottam azt is, hogy amikor a pápánál járt a köztársasági elnökünk, az első látogatásnál negyed óra lett volna, aztán tovább tartott, de mindig szóltak, hogy mennyi idő telt már el. Most meg a második látogatásnál az hangzott el a híradásban, hogy már ötven percig beszélgethettek és nem szólt senki be az ajtón. És most tudatosan használtam ezt a szót is, hogy beszélgethettek. Odamenni egy nálamnál sokkal hatalmasabb rangú személyhez, és úgy megyek oda, hogy meghallgat, kihallgat, kérdezhetek valamit, aztán majd válaszol vagy nem. Mennyivel másabb, hogyha személyes szeretetközösség alakul ki, nemcsak meghallgat, hanem elkezd kérdezgetni engem: hogy vagy, hogy vagytok – és személyes beszélgetés alakul ki köztünk, szeretetközösség.

A közbenjáró gondolat miatt a szeretett Fiún keresztül a mennyei Atyais-ten jelenlétébe e földön élő hívőként meg közösségként is így az istentiszteleten is odamehetünk. És nem kihallgatás, meghallgatás, hanem ott van az Úr Jézus. És mivel nem is csupán barátai az övéi, hanem testvérei, Isten gyermekei az Úr népe közösségként is, és ott van az Úr Jézus és a mennyei Atya úgy be-

KÖZBENJÁRÓ ÁLTAL KÖZÖSSÉG AZ ÚRRAL

szelget velünk, mint akik az Úr Jézushoz ennyire közel vagyunk, és nagyon személyes ez a találkozás, szeretetközösség.

A mennyei aspektus is és a földi aspektus is fontos ebben. És hogy lássuk, mi is történt az Ószövetségben, és ez hogy mutat az Úr Jézusra, ezért itt az utolsó versben ebben a részben megvizsgáljuk, hogy Mózes mit élt át Istennel való közösségében, és számára is mit jelentett a földi, mennyei aspektus ebben, és nekünk az Újszövetség hívő népeként hogyan valósul ez meg.

A hétközi istentiszteleten az 1-12. vers alapján is szólt az Úr igéje, ennek is a folytatása valamennyire az Úr szava most. Annyit csupán, hogy a Mózes 4. könyvében azt látjuk, hogy amikor elkészült a szent sátor, az oltár is készen volt, akkor azt felszentelték, felkente Mózes szent szolgálatra, megtörtént a felszentelés ünnepi aktusa, és ennek a kijelentése története van leírva a 7. részben. Látszik, hogy hihetetlen nagy, mély, ünnepi időszak volt ez az Úr népének, magának Mózesnek is persze. És ennek az ünnepi időszaknak a csúcseménye az utolsó versben leírt mozzanat.

Hadd jegyezzem meg, hogy bibliai írásmagyarázók közül vannak páran, akik arra gondolnak, hogy ez a vers inkább a folytatáshoz való. De az üzenet szempontjából nincs különbség, mert a folytatásban, ha olvastátok a kalauz szerint, az arany gyertyatartóról szóló igei üzenet, és emlékeztek, hogy az arany gyertyatartó is mindenképpen az Úr megjelenését, jelenlétét hirdette a szent sátor belsejében, a világítás, a világossága pedig azt, hogy az az Isten, aki jelen van az ő népe életében a világosság által, életet jelent a népének, földi és örök élet szempontjából is. Közösség az Úrral. Én maradnék amellet, ahogy itt a fejezetbeosztás is adja egyébként, 7. rész utolsó verse kapcsán, hogy a megelőző ünnepi időszak csúcseménye is mindenképp lehet az a kijelentésrészlet.

A Mózes 2. könyve 40. részében olvassuk, hogy amikor minden elkészült, akkor az isteni dicsőség jeleként a köd, a felhő, a füst betöltötte a szent hajlékot, minősítetten a szentek szentje fölött is, meg benn is, annyira, hogy oda nem mehettek be senki, Mózes sem. Most már bemehet Mózes – hallottuk. Ott van Isten köztük. Ők is énekelhették volna a 165. dicséret 1. versét: itt van Isten köztünk.

Az isteni jelenlét szeretetközösségének a legmélyebb és legteljesebb valósága pedig éppen az, amit itt Mózes él át: szava által. A Mózes 2. könyve 25. rész 22. verse szerint ezt az Úr meg is ígérte még a Sínai hegyen Mózesnek, amikor elmondja a kijelentésben, hogy hogyan kell majd a sátrat elkészíteni, hogy majd onnan a szent láda tetejéről szólok hozzád, és szólok a néphez rajtad keresztül. Mert az Úr az ő szava által van a legteljesebb szeretetközösségben mindig is mindenkori népével. Tehát ez az ünnepi mozzanat nem is csupán ennek az időszaknak a csúcseménye, hanem tulajdonképpen előrevetíti a folytatásban, hogy mennyire közel lesz az Úr.

Hallhattuk a hétközi istentiszteleten azt a gondolatot, hogy az Úr áldása, ami a 6. rész utolsó verseiben szerepel, az ároni áldás (a megjegyzés miatt hadd mondjam, a matekot szeretőknek különösen is: négyszer hat huszonnégy – 4Mózes 6,24-től), az Úr áldása, az ő szeretetközössége az ő áldásában, amit megígért és ad. Erre válasz is lehet, teológiai gondolat szintjén, az ő népének a

szolgálata, ahogy a fejedelmek minden egyes napon vitték az oltár felszentelésére is szolgáló ajándékokat, áldozatokat. Tehát az egyes fejedelmek tizenkét napon át egy-egy fejedelem vitte, amit vitt. Előtte pedig vitték ezeket az ökröket meg szekereket. Ez mind ahhoz kellett, most egyszerűen elmondva, hogy az az Úr, aki áldott bennünket, megadja ezt a hatalmas kiváltságot nekünk, hogy mi boldog népeként szolgálhatjuk őt, ajándékot adhatunk neki, áldozatokat mutathatunk be, hozhatunk érte, vele. És ennek a csúcseseménye, hogy Mózes bemegy a szent sátor belsejébe. Nem a szentek szentjébe, hanem bemehetett a sátorba. És hallottuk, hogy azért, hogy szóljon vele, aztán ő is hallotta azt, aki szólt vele: „és szólt vele”.

Közbenjáróként ment be Mózes. Tehát amit ő átélt, az olyan volt, hogy minden egyes hívó ember az ószövetségi nép életében és mint közösség is, az egész nép egy nagy közösségként a tizenkét törzsön belül is, a családokon, a házastársi szeretetkapcsolatokon belül is mindenki átélheti ennek a csúcseseménynek szeretetközösségre vonatkozó, isteni szaván keresztül megmutató nagy örömét. Az Úr áldása, erre válaszként áldozat és szolgálat – hallottuk a hétközi istentiszteleten – és a még nagyobb – hadd mondjam így most – áldás az Úr szeretetközösségének ez a mély, sőt a legmélyebb része. Ami itt Mózesre vonatkozik, már akkor is mutat előre a messiási ígéret szempontjából az Úr Jézusra. Számunkra pedig aztán pláne igaz ez újszövetségi népként.

Mózes bement a gyülekezet sátorába. Így kezdődött: „Mikor pedig bement Mózes a gyülekezet sátorába,...” – tehát ez egy fontos esemény: amikor, akkor valami történik – „... hogy szóljon ő vele, hallotta annak szavát, aki szólt vele a fedél felől, amely van a bizonyosság ládáján, a két Kérub közül; és szólt vele.” Most ki az, aki szólt Mózesnek? Ki az, akinek a hangját hallotta Mózes? Ti tudjátok? Főleg, ha olvastátok is a kalauz szerint esetleg már ezt az ígét és nem most először hallva. Megkérdezné valaki bibliát nem ismerő, hogy itt kiről van szó, akkor mit mondanál neki? Hogy a Sátán? Vagy az Úr? Én mondanám, hogy lehet, hogy a Sátán volt. Honnan tudjátok ti meg én, hogy itt az Úr? Vagy ha tudjátok, ahogy én is úgy érzem, tudom, sőt nem csak érzem, tudom, hogy tudom, gondoljátok el, ez már önmagában azt hirdeti, ez nagy kiváltság. Hogy te annyira ismered a Szentírást, amivel kapcsolatban még az írásmagyarázók is elkezdenek azon vitatkozni – majd olvassátok el esetleg –, hogy most akkor ki is az, aki itt szól meg hogyan is szól.

Ahogy néztem a kommentárokat, főleg angol nyelvű kommentárokat, annyira megragadott már egyszerűen ez a tény, hogy itt nem is olyan egyszerű, hogy ki az, aki szól. És lehet, hogy furcsálltátok, hogy így mondtam, a Sátán, de azért ne felejtsetek el, hogy a Sátán még Jézust is próbálta úgy kísértetni, úgy becsapni, maga mellé állítani, hogy ő szólt ígéket. Jézusnak ígét idézett, szentírási kijelentést idézett a Kísértő. Vagy voltál már úgy bármikor, hogy olvasva a Szentírást vagy hallva a Szentírás üzenetét, azt gondoltad, hogy az Úr most valamiben megerősített, most valamit megígért neked, valamit most neked mondott, aztán utólag kiderült a lelkipásztori beszélgetésben, hogy ez bizony egy kőkemény támadás volt a hiteddel szemben.

A Sátán is van, amikor ígét idéz. De mi tudhatjuk, hogy a Szentírás alapján – amit mi magyarul is olvashatunk –, nekünk az a természetes és mi jól tudjuk, hogy itt ki az, aki szólt Mózesnek. Az Úr maga. De ezt azért tudjuk, mert mi ismerjük az ígét, ismerjük a Szentírás kijelentését. Különben nem tudnánk. Csak egy egyszerű példa. Luther – emlékeztek –, ő hihetetlen mélyen meg akarta élni az őáltala ismert Istennek való engedelmisséget. Ha majd meg kell állnom az Isten ítélőszéke előtt, akkor én békességgel, örömmel állhassak meg. És emlékeztek, hogy az ő története mutatja, hogy ő azért volt teljesen lelki beteg szinte és szerzetesként is rettenetes életet élt, olyan lelkiismeretfurdalása volt, vádja volt a szívében, ő rettegett Istentől. Luther, ha ezt az ígét olvasta volna, úgy érezhette volna, de jó, hogy nem én vagyok Mózes, mert én elpusztultam volna, ha bementem volna a szent sátorba, mert annyira bűnös vagyok. De amikor megismerte ő is, igen ám, de a közbenjáró által lehet az Úrral való szeretetközösség – márpedig lehet –, őbenne is minden megváltozott. Egy egyszerű igazság világos lett neki, és onnantól fogva teljesen megváltozott még a bibliához való kapcsolata is. Közbenjáró által.

Mózes hozzá volt szokva, hogy az Úr jelenlétében hallja a szavát. Hány napot is töltött az Úrral a Sínai hegyen? Negyven napot. Nem tudom, ti mit szólnátok ahhoz, hogyha lelkipásztorként azt mondanánk, hogy testvérek, mi negyven napot szeretnénk elvonulni, hogy együtt legyünk lelkipásztori szeretetközösségben csak az Úr jelenlétében, és ő szólhasson hozzánk. Szólunk a kollegáknak, hogy hétközben is meg minden úrnapi istentiszteleten ők szolgáljanak, helyettesítsenek, mi szeretnénk elmenni. Örömlétek, hogyha így negyven napig elmennénk? Vagy ha a csendeshét nem csendeshét lenne, hanem csendes negyven nap? Valószínű a nem hívó szereteteink nem engednék meg, de negyven nap az Úrral.

De ezt azért mondom így, hogy amit Mózes itt átél a szent sátorban, az Úr szól hozzá, az Úr hangját hallja, az Úr szavát hallja, ami szól hozzá, ez még annál is mélyebb lelki igazság. De ez fizikai valóság is volt. Még a sínai hegyi közösségnél is mélyebb szeretetközösség.

A két szélén levő „szólt hozzá” – mert Károli „szólt hozzá”-val fordítja mind a három állítmányt – a két szélén levő olyan alak az ősi nyelven, ami ismétlődésre utal, de középen, amikor szólt vele az a hang, ott egy olyan alak, ami nemcsak ismétlődő, hanem kölcsönös. És magyarul használom a szót, amit már használtam is: beszélgetett vele. Tehát nemcsak szólt hozzá, hanem beszélget. Szeretetkapcsolat apa, fiú között – lehetne sorolni azokat a kapcsolataitokat, ahol ti is beszélgettek. Férj, feleség. Azért hadd jegyezzem meg, ha a férj, feleség között csak szól hozzá van, az nem elég, az a házasság nem fog kitartó lenni. Beszélgetés. Beszélgetett vele az Úr. Az ő szeretetközössége valóságát így akarta Mózesnek, mint közbenjárónak megmutatni.

De akkor a nép minden egyes tagja és az egész közösség is ezt élheti át. A szent sátor elkészült, minden kész, az Úr ott van köztük és ezt a mély szeretetközösséget adja közbenjárón keresztül. Mózes személyén keresztül Jézusra mutat. Itt is hadd mondjam: nekünk óriási kiváltság és ajándék, hogy egy olyan

gyülekezetben lehetünk, ahol az nem kérdés, hogy számunkra az Úr Jézus a közbenjáró.

Annyit hadd emeljek csupán ki, hogy a Timótheushoz írt 1. levél 2. rész 5. versében nem véletlenül teszi oda azt is az ige, hogy ő ember Krisztus Jézusként ilyen. Egyetlen közbenjáró az ember Krisztus Jézus. Mert Jézus mint ember is megtapasztalta, mit jelent közbenjárónak lenni. Ez azért fontos, mert hogyha nézzük az egész szövegkörnyezetet, akkor az ároni áldásban meghirdetett 'az Úr áldása' gondolat Jézus által valóság. És a bibliát nem ismerő szeretteiteknek meg barátaitoknak tudnátok bibliai igéket mondani, hogy igazoljátok nekik, hogy a te életedben is, ami most történt, ez Isten áldása, de csakis és kizárólag Jézus Krisztus által lehet ez igaz. És akkor így máris Jézusról is beszélsz és mutatsz rá. Olyan igék eszedbe jutnak-e, ahol minden egyes áldása az Úrnak e földi életben egyedül Jézus által?

Nekem nagyon kedves a Korinthusi 2. levél 1. rész 20. verse, mikor egyszer úgy megnyílt, azóta egy életre szóló ajándéka lett és áldása: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsősége mi általunk.” Szeretetközösség az Úrral annyira valósággal, hogy még az áldásai is, amit tőle kapunk, nemcsak nekünk, hanem általunk is. De közben Jézus Krisztusban igenné az ígéretekre nézve és Ámenné.

Az Úr áldása Jézus által az ő áldott népének az örömteli szolgálata, áldozata, ajándékok az Úrnak, amit tehát mi teszünk, mi cselekszünk. Ez is Jézus által. Itt is nagyon sok drága ige lehet. Nekem az egyik legkedvesebb: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” – vagy dicsekedjék – „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Átala a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” Minden, ami az áldozat, a szolgálat, az Úrnak való ajándék a mi oldalunkról egyénként, házaspárként, ha mind a ketten hitben vagytok, családként, lelki családként, mint a gyülekezet kisebb csapatai, csoportjai, de mint egy nagy lelki egység, ez Jézus által adatik, hogy boldog szeretetközösség az Úrral és mi is adunk mennyi mindent az Úrnak úgy, hogy közben mások kapják persze, de ez az Úrnak való.

Az Úr Jézus is maga is a földi életében ezeket átélte. Ott ő maga volt, aki az áldás volt, meg közbenjáróként, akin keresztül a boldog hívő élet ajándékai megélése. De emlékeztek, hogy Jézus számára is azért ez valóság volt. De a legnagyobb valóság az ige hirdetésünk üzenete, hogy az Úrral való közösség az ő szava által, az ő szaván keresztül közbenjáró által és közbenjárón keresztül. Jézus által, Jézus Krisztus által.

Mi nagyon jól tudjuk, hogy mit jelenthet ez, mit jelenthetett ez Jézusnak a földi életében. És itt jutott eszembe a készülés során, és úgy megörültem neki, nagyon ismerős történet, ahogy az igei üzeneten gondolkodtam, kértem az Úr vezetését, egyszer csak eszembe juttatta, hogy jó, hát Mózes beszélgetett Jézussal is. Emlékeztek, remélem, mikor. A megdicsőülés hegyén Illéssel együtt. De az Jézus számára azért is fontos volt, mert a mennyei Atya is ott volt, emlékeztek. A mennyei Atya hangját nem bírták elviselni a három tanítvány. Ott

KÖZBENJÁRÓ ÁLTAL KÖZÖSSÉG AZ ÚRRAL

van a mennyei Atya, aki beszélgetni akar a Fiúval, mert szeretetközösség van az Atya és a Fiú között, de Illés és Mózes is képviselik ezt az isteni közösségnek a valóságát Jézusnak, az ember Krisztus Jézusnak még a meghalása, kereszthalála előtt. De ott van Mózes. Mózes még a mennyei valóságban is átélheti – mert ott mennyei valóság van – az Istennel, az Úrral, a Messiással való beszélgetős szeretetviszony valóságát és örömét. De ott már nem Mózesen van a hangsúly, hanem nagyon is Jézuson.

És ez is azt erősítette számomra, hogy nekünk fontos a mennyei aspektusa is annak az igazságnak, titoknak, hogy közbenjáró által szeretetközösségbe e földön az Úrral, de a menny szempontjából. Mert hol van az Úr Jézus most? Hol van az ember Krisztus Jézus? A feltámadott Jézus hol van? Hát a mennyben. És a mennybemenetel ünnepe, egyházi ünnepe különösen is hirdeti, hogy a mennybe ment Krisztus megmutatja, hogy ki ő, aki már nemcsak az ígéretek Messiása, hanem a beteljesített ígéretek Messiása. Egyetlen ígélet van hátra, aminek be kell teljesednie: az ő eljövételének. De akkor már majd az új ég és az új föld lesz, meg akkor már az övéi is feltámadott, dicsőséges testben. De addig, amíg ez nem következik be? Bár ma is bekövetkezhet, emlékeztek, az Úr Jézus eljövételét ma is várjuk. Milyen jó lenne, ha ma jönne el, mert akkor nem kellene meghalnunk, hanem egyből az Úrral. Ha meg nem ma jön el, az meg azért jó, mert akkor, akik még nem az Úréi, azoknak még ma hozzá lehet térni, mert ma még van kegyelmi idő. De egy biztos, hogy az Úr Jézus, a feltámadott Krisztus mennyei dicsőségben közbenjáró számunkra.

Az Úr Jézus a földi életében is beszélgetett az Atyával. És nekem ez lett bátorító, vigasztaló üzenet: látod-e Jézust? És látjuk-e mint pasaréti gyülekezeti közösség egy nagy lelki családként, hogy számunkra az Úrral való közösség titka abban igazán mély, hogy az Atya és a Fiú között, a mi közbenjárónk között ilyen beszélgetős szeretetkapcsolat van.

A szent láda tetején a két kerúb közül szólt az Úr Mózeshez. Beszélgetett vele. A szent láda két kerúbja között az Úr dicsősége, jelenléte azt hirdeti: az Úr a mennyei dicsőségben van. Salamon ezért mondta, hogy: hát hogy képzelhetné bárki is, hogy a templomban lakik az Isten, mégis az ő parancsára templomot építettem, mert megígérte az Úr, hogy itt fog lakni köztünk. De az az Isten, aki a mennyei dicsőségben van, mert ő a mennyben van, és mégis az övéi között – mi ezt így szoktuk mondani újra meg újra – Szentlelke és igéje által. Hogy is van héberül az, hogy velünk az Isten? Immánuel. Látjátok, aki ismeri ezt a kifejezést, hogy Immánuel, a héber nyelvből egy szót már ismer. Immánuel – velünk az Isten.

De a mennyei aspektus szempontjából gondolj először rá. Különösen akkor, ha te is átélted már, amit én sajnos többször is, imaharc valakiért, aki már évek vagy évtizedek óta még mindig nem hajlandó megtérni, és hadd mondjam újra ki, lehet, hogy nagy lelkesedéssel voltál, hogy na, majd most az evangélizációs héten, mert itt van, minden nap eljött, aztán meg nagy keserűség van benned, hogy csak nem tért meg. Ne legyen keserűség. Az nem jó, ha keserűség van. Legyünk szomorúak maximum, mert fáj az, hogy valaki még mindig nem akarta

elfogadni hitben a kegyelmet. De hát az Úr, hát ő a mennyben uralkodik. Az Úr-nak megvan a terve. Az Úr tudja. És az üzenet szempontjából hadd mondjam így: ha sírva imádkozol valakinek a hitre jutásáért, aki fontos neked bármi miatt is, akkor mit csinál az Úr, a te közbenjáród meg a mi közbenjárónk a mennyben? Beszélget az Atyával rólad is meg arról a másikról, akiért te imádkozol a földön. Beszélget az Atyával.

Egy egyszerű példát hadd mondjak, hogy ennek lehetnek gyakorlati következményei. Emlékeztek, hogy Anániás, akit az Úr Saulhoz akart küldeni, mert hogy megtért Saul a damaszkuszi úton, és remélem, emlékeztek, Anániás nem nagyon akar menni. Ő azt gondolja, hogy hát ez elég lehetetlen, Uram. Őhöz küldesz? Aztán az Úr Anániást megnyugtatja. Elmondja neki azt, amit. Én most az üzenet miatt hadd mondjam így, hogy Anániásnak az Úr elmondja, hogy: – Nyugodj meg, Anániás, az én mennyei dicsőségemben tulajdonképpen már minden el van rendezve. De már a földön is, hiszen egyébként Pál/Saul nem véletlenül láthatta fizikai értelemben is az Úr Jézust, a feltámadott Krisztust, mert őt apostolnak is elhívta az Úr. Anániásnak az Úr bemutatta, hogy a mennyei aspektus szempontjából te nyugodt lehetsz, hogy a legfőbb ellenségnek gondolt személy, ő az enyém meg a tiéd is.

Amikor dicséred – a Példabeszédek könyve 31. rész alapján ott a végén van – hívő férjként szeretett feleségedet, ez olyan valóság, ami minden nap itt a földön valósul meg. Minden nap, remélem, megvalósul, hogy a feleségedet dicséred, mert ezt az Úr napi feladatkeppen adja abban a szakaszban – majd nézzétek meg. Ha valamelyikőtöknek a férje nem tesz eleget ennek az igei üzenetnek, akkor kérjétek meg, hogy olvassa el. De ami az üzenet szempontjából hangsúlyos, hallottátok a köszöntés igéjét, az Úr azt mondta: „Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion!” És hogy folytatta? Az Úr veled van. „Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart;...” – ez is fontos, de aztán folytatta – „... örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” „Hallgat az ő szerelmében”, mert úgy örül neked, a házasságodnak, a családi életednek, a gyülekezetnek, hogy nem tud megszólalni. De a mennyei Atya eme örömét ki hallja meg leghamarabb abban a beszélgetésben? Hát Jézus!

És az is nagyon fontos, hogy az Úr Jézus nem véletlenül mondta el a főpapi imádságában is a legvégén, hogy ne is az a szeretet legyen az övéi között a mennyei Atya akarataként és ajándékaként, hogy mennyire szereti ő az övéit akár öröktől fogva, meg nem is az a szeretet a legfontosabb, hogy ők mennyire szerethetnek téged, Atyám, meg engem, hanem ott a legvégén azt mondja Jézus, hogy Atyám, hogy az a szeretet legyen bennünk, ahogyan te engem szerettél öröktől fogva. És ezt az a Jézus mondja, aki készült a keresztre. És gondoljátok el, hogy ez a beszélgetős szeretetközösség a mennyei aspektus szempontjából nekünk dicsőséges mennyei közbenjárónk van, őt láthatjuk minden földi baj közepette is. De ő azért lehetett az aki és azért az aki, mert akkor bevállalta azt is, hogy akkor az Istentől elhagyatottság kárhozata, ítélete titkát csak elhordozta a kereszten. Ott nem az van, hogy az Atya és a Fiú között szeretetteljes, beszélgetős viszony. Dehogyan! Aki a bűnt magára veszi, az ítéletet, az vesszen el,

KÖZBENJÁRÓ ÁLTAL KÖZÖSSÉG AZ ÚRRAL

az örökre kárhozzon el! Ez volt a megváltás ára, a megváltás titka. De hát, ha ezt elvégezte Jézus, akkor ő az aki számunkra az igei üzenet fényében.

A mennyei dicsőségben levő Úr uralkodik, mindent ő intéz. És itt meg azt a példát hadd hozzam, hogy mi az orosz-ukrán háború miatt is rendszeresen imádkozunk, de 2014 óta a pasaréti gyülekezetben az igehirdetések során is utalunk erre, meg imádkozunk mindig az istentiszteleten azért, hogy az Úr adjon megoldást kárpátaljai magyar véreinknek meg az ottani lelki testvéreinknek legyen megoldás, és úgy tűnik, hogy még mindig nincs, de mi akkor is imádkozunk, közbenjárunk közösségként is. De tudjuk, hogy az Úr uralkodik, semmi nem történhet az övéivel sem, és ebben a világban, amit az Úr ne akarna, ne engedne meg. Közbenjáró által dicsőséges Úr a mennyben – a Jelenések könyve így beszél Jézusról és így beszél a mennyei Atyáról, majd nézzétek meg az egész könyvet.

A Kolossé levél 3. részének elején ezért mondja, hogy mi az odafelvalókkal törődjünk, arra nézzünk, aki ott a mennyei dicsőségben olyan Úr számunkra, akivel mérhetetlen mély, a lehető legmélyebb szeretetközösség lehet az elveszett bűnös embernek és népnek Jézus Krisztus által, mert ő a Krisztus. Ha ez a mennyei aspektus világos, a földi már nagyon egyszerű. És a példákat szinte nem is kell újra mondanom. Én a példákat tudatosan akartam nektek mondani a mennyei aspektushoz. Hát, ha Jézus az, aki és ez az Isten, ez az Úr az, aki ezt a szeretetközösséget vállalja, ahogy Mózes is tapasztalta, meg az ószövetségi nép, akkor a földön mi ezt ugyanúgy átéljük, hiszen itt van Isten köztünk Szentlelke és igéje által. Az Úr megígérte, az Úr Jézus: „ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. E földön boldog közösség az Úrral a közbenjáró által, mert magával a közbenjáróval is megvan ez a szeretetközösség az Úr Jézus Krisztusban.

Ezért lehetett az, hogy Jób – ószövetségi hívő ember volt – elveszítette úgy mond az Úr áldásait. Mindent elveszített és mindenkit szinte. Még a barátainak a lelki közösségét is elveszítette. Totál egyedül maradt. De akkor is kimondta: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” Neki is volt reménysége. A végén pedig Jób megtapasztalta, hogy lehet, hogy a földön minden összedőlt, de egy biztos, hogy nem: az Úrral való közösségem, az viszont mélyült. „Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged” – mondta az Úrnak a végén. Mert Jóbnak is megszólalt az Úr szava nagyon személyesen. A barátok után egyszer csak az Úr is megszólal.

Vagy én magam, amikor, emlékeztek, megismerhettem az Úr Jézust, megnyert magának kegyelme által, akkor még nem tudtam olvasni. Úgyhogy számomra – és erre tisztán emlékszem – az a titok és az az öröm, hogy az Úr szól hozzám, beszélget velem, kisgyerekként tapasztalva ezt, ez szüleimnek meg a bátyáimnak az igei gondolataim, beszédén keresztül, amit rajtuk keresztül hallhattam vagy az istentiszteleten, aztán gyermekistentiszteleten, amit átélhettem, de erre tisztán emlékszem, hogy olyan jó volt az Úr Jézus szavát hallani, megérteni, pedig még nem tudtam olvasni. De aztán, mikor megtanultam, rögtön

az első osztálynak a második félévére már akkor ment, onnantól fogva a Szentírás olvasása még inkább csak erősítette ezt.

És lehet, hogy te úgy vagy itt, hogy én nekem meg az a bajom, hogy túl későn tértem meg. A gyermekek, a feleségem, férjem már mikor! Na, most hadd szólítsam meg a férfiakat, a férjeket, nagypapákat, dédpapákat: lehet, hogy nincs semmi bibliaismereted, mert te nem jártál hittanra, úgy érzed, hogy te semmit nem tudsz és te legyél a család papja, akin keresztül a család megtapasztalja az Úr szavának mélységét a szeretetközösség valóságát? Igen! Mert nem az a kérdés, hogy mekkora bibliaismeretünk van, hanem az a kérdés, hogy az Úrral való szeretetközösség az ő szava által hogyan valósul meg. Mert Szentlelke és igéje által egy bibliát kevésbé ismerő hívő gyermeke is, családfő is az ő eszköze. Nemcsak hogy lehet, hanem az.

Amikor közbenjáró imádságot mond az Úr népe, akkor lehet, hogy csak a lelkipásztor imádkozik az istentiszteleten. Van, amikor imaközösségben vagyunk együtt. Itt a földön van miért közbenjáró imádságot mondani, mert e földön élünk. A mennyei dicsőségben is az Úr Jézus imádkozik közbenjáróként. Dicsőségesen uralkodik. Várja ő is, hogy az ő eljövetele pillanata elérkezzen és akkor jöhet és az új ég és az új föld örök dicsőségében élhetünk. De addig e földön akarja megmutatni az övével való szeretetkapcsolatát ő is és az Úrral való szeretetközösségnek ezt a titkát.

Szólta Mózes az Úr, szól velünk is az Úr közbenjárója által, Szentlelke és igéje által. Lehet, hogy a halálos beteg hívő szerettedet, barátodat te már nem tudod megszólítani sem, úgy gondolod, ott már nem lehet beszélgetni, de az Úr még akkor is beszélgethet bármikor az övével, hiszen készíti magához. Viszi magához, mert nem eljövételét élük meg, hanem haza hívja őket. Még a halál sem gátolhatja, a meghalás pillanata sem gátolhatja azt, hogy mi beszélgető szeretetközösségben legyünk azzal az Úrral, akinek a közbenjárója számunkra a mi drága Urunk Jézus Krisztus.

Mered-e ezt hinni? Vagy ha nem ismered még az Úr Jézust, ez neked túl magas, úgy érzed, akkor ezt mondd el az Úrnak: Uram, én egyáltalán nem ismerlek téged, nem tudom, hogy te ki vagy, meg miért fontos ez nekem. Majd ő tudja, hogy mit válaszoljon. De legvalószínűbb az az igei üzenet fényében, hogy elkezd veled is beszélgetni. Bízz hát benne!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, imádunk téged, hogy így szólíthatunk: mennyei Édesatyánk. Azért is hódolunk előtted, hogy mi megismerhettünk Jézus Krisztusban így. És köszönjük, hogy ő a mi mennyei közbenjárónk, aki dicsőségesen uralkodik, imádkozik értünk, várja ő is az ő eljövetele drága pillanatát. És magasztalunk, hogyha eljön az Úr, akkor az örökkévalóság örök dicsősége a miénk. És ott is, a legnagyobb ajándék a veled való közösség lesz majd.

És áldunk, hogy addig is pontosan e földi életben adod ezt a drága kincset nekünk. És ez nemcsak áldás, ez egy hatalmas titok. Hadd köszönjük meg, hogyha nemcsak egyénként személyesen, hanem a házastársunkkal együtt már,

KÖZBENJÁRÓ ÁLTAL KÖZÖSSÉG AZ ÚRRAL

szeretteinkkel, a családtagokkal együtt, mindenképpen a lelki családdal, szeretett gyülekezetünkkel együtt, minden egyes tagjával. És köszönjük neked, hogy ebben a közösségben a krisztusi szeretetet élhetjük meg mi is.

És így nem csupán mi lehetünk szeretetközösségben veled, hanem azzal a reménységgel lehetünk, hogy rajtunk keresztül is a hitben még nem járók, a még elveszettek bármikor hozzád térhetnek. Arra kérünk, adj nekünk türelmet, hűséget az imádkozásban értük. Segíts, hogy ne arra nézzünk, hogy mi valósult már meg abból, amiért könyörögtünk, hanem lássunk téged, aki mindent megvalósítasz, ami a te terved és célod szerint való. És van, amikor lehet, hogy várunk kell a te szabadításodra, de bármikor bekövetkezhet.

Imádkozunk népünkért, vezetőinkért. És köszönjük, hogy ma is kimondhatjuk, adj békét az orosz-ukrán háborúban. Addig is, amíg nem lesz béke, lelki testvéreinknek Kárpátalján, az ottani magyaroknak, de minden egyes nemzetnek Oroszországban meg Ukrajnában is, és sok más helyen, ahol háborúság van, te munkáldokj úgy a vezetőik életében, közöttük, hogy lehessen fizikai értelemben is béke.

Köszönjük, hogy beteg testvéreinket, a kórházban fekvőket is, vagy a halálos ágyon fekvő lelki testvéreinket is valóban rád bízhatjuk. És köszönjük, hogy a legjobbra bízhatjuk.

Áldunk, hogy a gyászban is vigasztalsz. És köszönjük, hogy a tiéd, akik hitben halnak meg, azoknak jobb veled ott odaát. De nekünk a gyászban adj békeséget, reménységet és vigasztalást, kérünk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, Jézusért.

Ámen.

Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád, és adjon békességet neked.

4Mózes 6,24-26

395. ének

1. Isten szívéen megpihenve Forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje Édes Megváltónkat át!
Ő fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei;
Mi cselédek, ő a gazda, Ő miénk, övéi mi.
2. Szeretetlenben összeforrva, Egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.
3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy te vagy,
Míg egyé lesz benned végre Minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, Hogy tanítványid vagyunk.